

Sygn. akt: I C 607/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Hajduk
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2021 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Ł. D. (1), P. D., M. D., G. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

1. oddala powództwo główne
2. ustala, że umowa kredytu hipotecznego (...) nr (...) z dnia 13.06.2008r. zawarta pomiędzy powodami Ł. D. (1), M. D., P. D. i G. D. oraz (...) SA w W. jest nieważna
3. zasądza od pozwanego na rzecz powodów Ł. D. (1) i M. D. jako wierzycieli solidarnych kwotę 26.675, 15zł (dwadzieścia sześć tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć złotych i 15/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27.07.2021r
4. zasądza od pozwanego na rzecz powodów P. D. i G. D. jako wierzycieli solidarnych kwotę 26.675, 14zł (dwadzieścia sześć tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć złotych i 14/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27.07.2021r
5. oddala powództwo ewentualne co do odsetek w pozostałej części
6. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 6.400zł (sześć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania

SSO Wojciech Hajduk

IC 607/20 UZASADNIENIE

Powodowie M. D., Ł. D. (2) G. D. i P. D. w pozwie przeciwko pozwanemu (...) SA w W. domagali się zasądzenia kwoty 53.350,29zł tytułem nienależnie pobranych rat kapitałowo odsetkowych w okresie od 7.06.2010 do 5.12.2019r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6.03.2020r. ewentualnie zasądzenia ww. kwoty i ustalenia nieważności umowy o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 13.06. 2008 r.

Uzasadnili, że w dniu 13.06.2008 r. jako konsumenci zawarli z (...), poprzednikiem prawnym pozwanego - (...) Spółki Akcyjnej, na podstawie funkcjonującego wzorca, umowę kredytu hipotecznego dla osób fizycznych (...) nr (...) na

140.000,00zł, indeksowaną do CHF na okres 276 miesięcy, oprocentowany stawką LIBOR 3M. Celem kredytowania było nabycie lokalu mieszkalnego i sfinansowanie remontu. Kredyt spłacany był w ratach równych kapitałowo-odsetkowych (§ 1 ust. 4 i 5 Umowy). Bank stosował własne kursy kupna i sprzedaży walut ustalane wg własnej Tabeli kursów walut, które ustalał w sposób dowolny.

Postanowienia umowne w §1 ust. 3a; §7 ust.1; §11 ust. 4; §13 ust. 6 nie zostały indywidualnie uzgodnione między stronami, a jednostronnie narzucone przez bank powodując dezorientację co do wysokości świadczeń mających zostać spełnionych w przyszłości. Powodowie nie mieli żadnego wpływu na treść i charakter wskazanych postanowień, nie uzyskali informacji o tym, że nie są stroną ubezpieczenia ani jej beneficjentem, nie uzyskali informacji o zasadach funkcjonowania ubezpieczenia. Zostali obciążeni kosztami ubezpieczenia niskiego wkładu własnego. Bank nie określił na co przeznaczają prowizję oraz czy służy ona niwelowaniu ryzyka, czy też jest po prostu dodatkowym jego zarobkiem. Nie otrzymali prawdziwej i rzetelnej informacji na temat sposobu ustalania wysokości raty kapitałowo-odsetkowej, sposobu, warunków i przyczyn ustalania kursów wymiany walut mających wpływ na wysokość rat kapitałowo-odsetkowych. Nie mieli wiedzy na temat mechanizmu indeksacji, nie negocjowano z nimi postanowień umowy, nie uzyskali informacji o specyfice mechanizmu indeksacji. Nie poinformowano ich o przyczynach i konsekwencjach ekonomicznych wiążących się lub mogących się wiązać z zawarciem umowy o kredyt indeksowany do kursu waluty obcej. Nie mieli wiedzy w jaki sposób ich zobowiązanie o będzie przeliczane w praktyce przez Bank: a co za tym idzie - nie wiedzieli i nie mogli się dowiedzieć w jakiej wysokości w przyszłości będą spłacać raty kapitałowo-odsetkowe z tytułu salda kredytowego. Co więcej data podpisania umowy nie była datą uruchomienia środków pieniężnych, dlatego też od samego początku nie było wiadomo jakie jest rzeczywiste saldo kredytowe, a zarazem wysokość świadczenia jakie będą musieli realizować. Czynność taka jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Prowadzi to do unieważnienia umowy w rozumieniu art. 353¹ kc i art. 58kc. W

Powodowie posiadają interes materialnoprawny w rozumieniu art. 189 k.p.c., albowiem orzeczenie wydane w sprawie doprowadzi do zniwelowania skutków prawnych nieważnego stosunku prawnego. Powodowie do 12.12.2019 łącznie spłacili 138.361,61zł przy czym domagają się w roszczeniu ewentualnym zwrotu 53.928zł w częściach jakich uiścili tzn. po 1/2 części dla małżonków Ł. D. (1) i M. D. i 1/2 części dla małżonków P. D. i G. D.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zaprzeczył również aby umowa była nieważna i zaprzeczył aby umowa zawierała klauzule abuzywne. Pozew ma na celu podważenie umowy sprzecznie z rolą i funkcją indywidualnej kontroli postanowień umownych, które zostały indywidualnie uzgodnione. Powodowie nie mają interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieważności umowy.

SĄD USTALIŁ

W dniu 13.06.2008r. powodowie zawarli z (...) umowę kredytu hipotecznego „(...)” nr (...) na kwotę 140.000,00zł zł indeksowaną do CHF, na okres 276 miesięcy. Celem kredytowania było nabycie i wyremontowanie lokalu mieszkalnego. Umowa została sporządzona na podstawie wzorca banku, wskazano w niej min. że kwota kredytu wyrażona w walucie waloryzacji, wg kursu kupna waluty z tabeli kursowej (...) na koniec dnia 19.05.2008 wynosi 69.067,58 CHF, przy czym kwota ta ma charakter informacyjny, a wartość kredytu wyrażona w walucie obcej w dniu uruchomienia kredytu może być różna od podanej [umowa § 1 pkt 1.-4 k-29], raty kapitałowo-odsetkowe spłacane będą w złotych, po ich uprzednim przeliczeniu wg kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) banku obowiązującego na dzień spłaty [umowa § 11 pkt 4 k-30v] . Również regulamin udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych - w ramach (...) hipotecznych w analogiczny sposób odwoływał się do tabeli kursowej (...) banku [Regulamin § 1 pkt 2, § 24 pkt 2 k- 35 i 37v]. Zastosowano stopę procentową LIBOR dla CHF. W dniu 30.04.2008r. na etapie załatwiania formalności związanych z kredytem powodowie podpisali oświadczenie, że „...przedstawiono im w pierwszej kolejności ofertę kredytu w PLN, zdecydowali, że dokonali wyboru oferty kredytu denominowanego w walucie obcej, z pełną świadomością ryzyka związanego z produktem, w szczególności, że niekorzystna zmiana kursu waluty spowoduje wzrost comiesięcznych rat i całego zadłużenia, że zostali poinformowani o ponoszeniu ryzyka zmiany stopy procentowej co może mieć wpływ na wysokość raty i całego zadłużenia...” [oświadczenia z 30.04.2008 k-141 i 142 oraz 151 i 152]. W umowie zawarto również oświadczenie, że kredytobiorcę dokładnie

zapoznano z warunkami udzielenia kredytu złotowego waloryzowanego kursem waluty obcej, co akceptuje, nadto jest świadomy ryzyka kursowego i jego konsekwencji wynikających z niekorzystnych wahań kursu złotego względem walut obcych, co może mieć wpływ na wzrost kosztów obsługi kredytu [umowa § 29 pkt 2 k-32]. Do zawarcia umowy doszło gdy powodowie poszukiwali możliwości sfinansowania zakupu i remontu mieszkania na rynku wtórnym dla powodów M. D. i Ł. D. (1). Z uwagi na brak zdolności kredytowej w umowie uczestniczyli również rodzice Ł. P. i G. D. [zeznania powodów k-194-197, umowa kredytu §1pkt1 k-29]. Wszystkie formalności, za wyjątkiem podpisania umowy, zostały przeprowadzone w firmie pośredniczącej (...) S.A. W trakcie spotkań w siedzibie pośrednika doradzono im by zaciągnęli kredyt indeksowany do CHF jako najkorzystniejszy. Nie pouczono szczegółowo o ryzyku kursowym i wpływie ewentualnego wzrostu kursu CHF na wysokość całego zobowiązania oraz miesięcznych rat kredytu, wskazano, że ryzyko zmiany kursu jest niewielkie, a frank szwajcarski jest stabilny. W dniu 13.06.2008r. podpisano umowę [zeznania powodów k-194-197].

SĄD ZWAŻYŁ

Okoliczność, że pozwany jest następcą prawnym (...) pozostaje poza sporem, została przyznana przez pozwanego, wynika również z Krajowego Rejestru Handlowego KRS (...). Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Należy wskazać, że w świetle utrwalonego poglądu w orzecznictwie i doktrynie, umowy kredyt indeksowany do waluty obcej były, w czasie zawarcia spornej umowy, dopuszczalne w świetle zasady swobody zawierania umów z art. 353¹ kc.

Analiza spornej umowy kredytu przez pryzmat art. 385¹ §1kc prowadzi do wniosku, że w nie doszło do jej skutecznego zawarcia z uwagi na rażąco naruszenie interesów powodów jako konsumentów poprzez niekorzystne ukształtowanie ich sytuacji ekonomicznej na skutek nieusprawiedliwionej i niekorzystnej dysproporcji praw i obowiązków. Zgodnie z art. 385¹ §1kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W pierwszym rzędzie należy dokonać oceny czy umowa zawierała niedozwolone postanowienia, jaki miały charakter, czy określały główne świadczenia stron.

Powodowie w pierwszej kolejności zarzucili, że zawarte w umowie klauzule ryzyka walutowego są abuzywne. W tym względzie należy zwrócić uwagę na treść następujących wyroków Trybunału Sprawiedliwości: z 30 kwietnia 2014r C-26/13; z 20 września 2017 r. C-186/16; z 20 września 2018r. C-51/17; z 14 marca 2019 r. C-118/17 oraz z dnia 3 października 2019 r. C-260/18. Orzeczenia te zapadły na tle umów kredytu zawartych z konsumentami i zawierających ryzyko walutowe (kredytu indeksowanego, denominowanego lub wprost kredytu walutowego). W ocenie TSUE nie jest możliwe odrywanie klauzuli ryzyka walutowego (wyrażonej czy to przez indeksację czy też denominację) od mechanizmu przeliczania waluty krajowej na walutę obcą i Trybunał Sprawiedliwości konsekwentnie kwalifikuje klauzule dotyczące ryzyka wymiany, do których zalicza także sposób ustalania kursu wymiany, jako klauzule określające główny przedmiot umowy kredytu. W wyroku z 20 września 2017r. C-186/16 dokonał wykładni art. 4 ust 2 dyrektywy Rady 93/13 z 5.04.1993r. W uzasadnieniu wyroku C-260/18 (pkt 44 wyroku) Trybunał ponownie potwierdził swoje stanowisko w odniesieniu do kredytu indeksowanego, że klauzule dotyczące ryzyka wymiany określają główny przedmiot umowy. Orzeczenia te są wiążące dla Sądu Polskiego. Stosując prounijną wykładnię art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 4 i 6 art. dyrektywy 93/13 przyjęto więc, że kwestionowane przez powodów postanowienia umowy kredytu, które wprowadzają ryzyko kursowe (ryzyko wymiany) przez mechanizm indeksacji, stanowią klauzulę określającą główne świadczenia stron (essentialia negotii).

Tym samym w dalszym etapie rozważań, w świetle art. 385¹ §1kc, konieczna jest ocena czy określone w spornej umowie i stanowiące główne świadczenia stron klauzule ryzyka walutowego (§1 ust. 3a; §7 ust.1; §11 ust. 4; §13 ust. 6; §16 ust 3) oraz Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych - w ramach (...) hipotecznych (§1 ust.2; §24 pkt 2; §24 pkt 3) zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, co skutkowałoby związaniem stron umową.

Umowa kredytowa w §1 pkt 3A, §7 ust.1; §11 ust. 4; §13 ust. 6 oraz regulamin w §1 pkt 2 i § 24 pkt 2 i 3 zastrzega warunki indeksacji świadczenia do kompetencji banku odsyłając do kursów walut zawartych w "Tabeli kursowej (...)" obowiązującej w banku. Prawo Banku do ustalania kursu waluty nie doznaje żadnych umownych ograniczeń w postaci skonkretyzowanych, obiektywnych kryteriów zmian stosowanych kursów walutowych. Bank swobodnie ustalał, według tylko sobie znanych zasad, kursy walut, mając nieograniczone prawo kształtowania raty. Jest to równoznaczne z prawem dowolnego kształtowania wysokości świadczeń głównych (wysokości raty i całej należności) w czasie trwania stosunku prawnego. Tym samym nie można mówić o jednoznacznym określeniu głównego świadczenia. Umowa powoduje swoistą nierówność informacyjną stron. Powodowie jako konsumenci, na podstawie treści umowy, w chwili jej zawarcia, nie byli w stanie oszacować całości kwoty, którą będą musieli spłacić w przyszłości, a o poziomie zadłużenia ratalnego [wysokości raty], dowiadawali się dopiero w związku z podjęciem odpowiedniej sumy z ich rachunku. Jest to nie do zaakceptowania, w tym zakresie umowa kształtuje prawa i obowiązki powodów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco narusza ich interesy w rozumieniu art. 385¹kc.

Dodatkowym naruszeniem dobrych obyczajów i rażącym naruszeniem usprawiedliwionych interesów pozwanych jako konsumentów jest zastrzeżenie dwóch różnych kursów wymiany: kursu kupna dla przeliczenia wypłaconego przez bank kredytu, zaś kursu sprzedaży dla obliczania rat spłacanego kredytu. Powoduje to nieuzasadnione korzyści kosztem konsumenta i narusza równorzędność stron umowy przez nierównomierne rozłożenie uprawnień i obowiązków między partnerami stosunku obligacyjnego.

Należy wskazać również, że nie było wystarczające określenie zawarcie w przedłożonym powodom do popisania oświadczeniu 30.04.2008r. i w § 29 pkt 2 umowy, informacji i pouczeń że "...przedstawiono im w pierwszej kolejności ofertę kredytu w PLN, zdecydowali, że dokonali wyboru oferty kredytu denominowanego w walucie obcej, z pełną świadomością ryzyka związanego z produktem, w szczególności, że niekorzystna zmiana kursu waluty spowoduje wzrost comiesięcznych rat i całego zadłużenia, że zostali poinformowani o ponoszeniu ryzyka zmiany stopy procentowej co może mieć wpływ na wysokość raty i całego zadłużenia" (oświadczenie k-141 i 142 oraz 151 i 152) oraz „kredytobiorca został zapoznany z warunkami kredytu..., jest świadomy ryzyka kursowego i niekorzystnych wahań kursu złotego, które może mieć wpływ na wzrost kosztów obsługi kredytu" (§ 29 pkt 2). Bank naruszył obowiązek rzetelnego poinformowania konsumentów. Powinien przedstawić pełną informację umożliwiającą podjęcie racjonalnej decyzji o długofalowych skutkach, w tym przedstawić wahana kursów wymiany i ryzyko związane z zaciągnięciem kredytu w walucie obcej, klarownie wyjaśnić, jak na wysokość raty kredytu wpłynęłaby silna deprecjacja kursu waluty krajowej, a także wyjaśnić, że ryzyko kursowe z ekonomicznego punktu widzenia może okazać się trudne do udźwignięcia w przypadku dewaluacji waluty, co nie miało miejsca. Pozwany nie wykazał by takie pouczenie miało miejsce. Powodowie nie mieli realnej możliwości oddziaływania na treść postanowień umownych, nie zostały indywidualnie uzgodnione, a przedstawiciel banku (pośrednik kredytowy) wskazywał korzyści wynikające z niskiej raty i stabilnego kursu franka.

Stanowisko pozwanego, że przyjęcie przez konsumenta oferty banku oznacza rezygnację z pertraktacji i akceptację umowy, a jej podpisanie jest równoznaczne z indywidualnym uzgodnieniem postanowień umownych, nie zasługuje na uwzględnienie. Art. 385¹ § 3 k.c. stanowi, że nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Przez rzeczywisty wpływ należy rozumieć realną możliwość oddziaływania na treść postanowień umownych. Okoliczność, iż konsument znał treść danego postanowienia i nawet rozumiał je, nie może przesądzać o tym, że zostało ono indywidualnie uzgodnione. Uzgodnionymi indywidualnie są tylko takie klauzule umowne, na których treść istotnie mógł on w praktyce oddziaływać. W niniejszej sprawie powodowie nie mieli realnego wpływu na ewentualną zmianę klauzul

proponowanych przez przedsiębiorcę nawet nie zdawali sobie z tego sprawy. Przyjęli propozycję pośrednika jako najkorzystniejszą, podpisali przygotowaną przez bank umowę. O braku indywidualnych negocjacji postanowień umownych świadczy również, że klauzule indeksacyjne zostały zawarte w regulaminie, a więc dokumencie, który nie podlega indywidualnym uzgodnieniom, a ponadto może być w każdej chwili zmieniony przez pozwanego.

Argumentacja pozwanego odwołująca się do faktycznego stosowania kursów nie odbiegających w wysokości od rynkowych nie ma znaczenia dla oceny abuzywności postanowień umownych. Ocena jest niezależna od sposobu wykonywania umowy.

Powoduje to, że umowa stron nie wiąże. Skutek nieważności nie został również zniwelowany przez nowelę art. 69 Pr. bank wprowadzającą z dniem 26 sierpnia 2011 roku regulację wyrażoną w ust. 2 pkt 4a tej ustawy. Ustawa weszła w życie po zawarciu umowy.

Powodowie poinformowani przez Sąd na rozprawie w dniu 28.04.2021r. o obowiązkach i możliwych negatywnych dla nich konsekwencjach związanych z ustaleniem nieważności umowy oświadczyli, że nie chcą jej utrzymania w mocy. Skoro nie doszło do skutecznego zawarcia umowy z uwagi na naruszenie normy art. 385¹ §1kc żądanie ustalenia nieważności umowy jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 189kpc powód może żądać ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa gdy ma w tym interes prawny. Interes prawny w ustaleniu występuje tylko wówczas gdy istnieje obiektywna potrzeba ochrony prawnej. Zgodnie z powszechnie przyjętym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, interes prawny nie istnieje, gdy możliwe jest wytoczenie powództwa dalej idącego w swych skutkach. W niniejszej sprawie powodowie mają interes prawny w żądaniu ustalenia. Umowa została zawarta na 23 lata, okres ten nie upłynął. Żądanie ustalenia jej nieważności, niezależnie od żądania zapłaty tytułem wzbogacenia, gwarantuje im pewność swojej sytuacji prawnej na przyszłość. Samo uwzględnienie żądania zapłaty, pomimo że przesłankowo ustalałoby nieważność umowy, nie gwarantowałoby takiej pewności prawnej.

Do rozliczeń stron zastosowanie znajdują przepisy art. 405-411k.c. regulujące bezpodstawne wzbogacenie. Zgodnie z art. 405kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe zwrotu jej wartości. Obowiązkiem stron umowy kredytu jest wzajemne zwrócenie świadczeń. Roszczenia stron mają charakter odrębny (niezależny), co oznacza, że nie ulegają automatycznie wzajemnej kompensacji i konsument może żądać zwrotu w całości spłaconych rat kredytu niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie jest dłużnikiem banku z tytułu zwrotu nienależnie otrzymanej kwoty kredytu. [uchwała SN z 7.05.2021 IIICZP 6/21].

Żądanie główne jest w świetle powyższych rozważań bezzasadne, powodowie ostatecznie oświadczyli, że nie chcą utrzymania umowy w mocy. Umowa kredytu jest nieważna.

Żądanie ewentualne jest uzasadnione. Oprócz ustalenia nieważności umowy obejmowało żądanie zasądzenia części uiszczonych na rzecz pozwanego świadczenia, co w świetle cytowanych wyżej przepisów, jest uzasadnione.

Postanowieniem z 1.06.2020r. na zasadzie art. 235² §1 pkt 2kpc pominięto wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bankowości i finansów. Wniosek ten jest bezzasadny wobec ustalenia nieważności umowy w świetle art. 385¹ §1kc ponadto zastępowanie klauzul abuzywnych np. średnim kursem waluty ogłaszanym przez NBP jest niedopuszczalne jako sprzeczne z celem Dyrektywy 93/13.

Na mocy art. 15zss² ustawy z 2.03.2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych rozprawę zamknięto na posiedzeniu niejawnym i w pkt 1 umowy oddalono powództwo główne.

W pkt 2 na mocy art. 189kpc ustalono, że umowa kredytu hipotecznego z dnia 13.06.2008r nr (...) zawarta pomiędzy (...) i powodami jest nieważna, w pkt 3 i 4 na zasadzie art. 405kc uwzględniono żądanie zapłaty w zakresie

żądania głównego. O odsetkach orzeczono na zasadzie art. 481kc, zasądzono je od dnia wyrokowania. Całkowita bezskuteczność umowy kredytu staje się trwała (definitywna) wtedy, gdy należycie poinformowany o niedozwolonym charakterze postanowienia (bez którego umowa nie może wiązać) i jego konsekwencjach konsument nie wyraził świadomej i wolnej zgody na postanowienie, a jeżeli utrzymanie umowy jest możliwe po jej uzupełnieniu - sprzeciwił się temu uzupełnieniu [uchwała SN z 7.05.2021 IIICZP 6/21]. Powodów poinformowano na rozprawie 14.04.2021r. Tym samym odsetki należą się od wyrokowania. W pkt 5 w pozostałej części powództwo co do odsetek oddalono jako bezzasadne. W pkt 6 na zasadzie art. 98 kpc zasądzono koszty postępowania opłatę od pozwu i wynagrodzenie pełnomocnika wg minimalnej stawki.